

Arrest

nr. 242 204 van 14 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 234 232 van 19 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker diende op 8 november 2006, als bloedverwant in neerdalende lijn, een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd en de verzoeker werd op 12 juni 2007 ingeschreven in het bevolkingsregister.

De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 16 april 2019 ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Het beroep dat de

verzoeker tegen deze beslissing had ingediend, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen met het arrest nr. 227 188 van 8 oktober 2019.

Op 4 maart 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 5 maart 2020 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Aan de heer:

Naam: B. (...)

Voornaam: A. (...)

Geboortedatum: (...).1994

Geboorteplaats: Casablanca

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Krachtens artikel 7, alinea 1, 3° en 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, krachtens artikel 74/14 § 3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan om volgende redenen:

Op 04.06.2006 kwam u samen met uw broer, B. M. (...), naar België met een visum D – gezinshereniging om uw moeder en uw stiefvader te vervoegen.

U diende op 08.11.2006 een “Aanvraag tot vestiging als bloedverwant in neergaande lijn” (bijlage 19) in. U werd op 12.06.2007 ingeschreven in het bevolkingsregister.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 23.07.2014 tot een werkstraf van 180 uren en bepaalde de duur van de vervangende gevangenisstraf waardoor de werkstraf kon vervangen worden, bij niet uitvoering op 14 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit pleegde u op 08.04.2014.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 31.07.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende een termijn van 5 jaar voor de helft daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit pleegde u op 19.05.2014. De werkstraf van 180 uren werd niet uitgevoerd waardoor op 31.03.2015 beslist werd de vervangende gevangenisstraf van 14 maanden ten uitvoer te brengen.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 15.03.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel gedurende een termijn van 5 jaar voor 2 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, namelijk een som van 5.979 euro. Dit feit pleegde u op 30.03.2015.

De Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeelde u op 27.06.2016 tot een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Deze feiten pleegde u tussen 23.04.2014 tot 24.04.2014 en op 08.05.2014. De Rechtbank stelde dat het in kracht van gewijsde gegane vonnis d.d. 31.07.2014 onvoldoende werd bestraft en legde een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden op.

Op 16.04.2019 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 17.04.2019 in de gevangenis van Wortel betekend. Op 16.05.2019 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.04.2019 te vorderen. Op 08.10.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

U zit momenteel in de gevangenis van Wortel. U zal vrijgesteld worden bij het verstrijken van uw straf op 05.03.2020.

Niettegenstaande uw jonge leeftijd liep u niet minder dan 4 correctionele veroordelingen op. Sinds de leeftijd van 19 jaar beging u steeds opnieuw strafbare feiten. Op 23.07.2014 werd u veroordeeld tot een werkstraf van 180 uren uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, dewelke niet werd uitgevoerd waardoor op 31.03.2015 beslist werd de vervangende gevangenisstraf van 14 maanden ten uitvoer te brengen, op 31.07.2014 tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 5 jaar voor de helft uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, op 15.03.2016 tot 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 2 jaar uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was en op 27.06.2016 tot een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Ondanks uw jonge leeftijd maakte u zich reeds schuldig aan het plegen van ernstige misdrijven.

Op 14.11.2014 werd het aanhoudingsbevel d.d. 08.04.2014 opgeheven en werd u onder voorwaarden vrijgesteld. Nauwelijks een maand later, namelijk op 19.05.2014, werd u echter opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor quasi identieke feiten. Hoewel de rechter van oordeel was dat uw situatie er doordat u zo snel na uw vrijlating opnieuw gelijkaardige feiten pleegde en doordat u zich niet gemotiveerd getoond had bij de justitieassistentie om een werkstraf uit te voeren, minder positief uitzag dan die van uw medekompanen, werd u toch een werkstraf opgelegd. Het vonnis d.d. 23.07.2014 vermeldt in dat verband: "De rechtbank kan wat hem betreft enkel hopen dat, zoals hijzelf stelt, zijn inmiddels ondergaan verblijf in de gevangenis hem tot inkeer heeft gebracht. Mede gelet op zijn jonge leeftijd en vanuit de bekommernis om zijn professionele toekomstmogelijkheden niet in het gedrang te brengen, kan aldus ook aan hem de kans worden geboden om aan maatschappelijk herstel te doen door het uitvoeren van de hierna bepaalde werkstraf. De duur van de werkstraf wordt, gelet op de hiervoor vermelde negatieve elementen en om hem een niet mis te verstaan maatschappelijk signaal te geven, wat hem betreft bepaald op een groter aantal werkuren dan voor de overige beklagden." Deze gunst was echter niet aan u besteed: u weigerde medewerking te verlenen aan de correcte uitvoering van de autonome werkstraf. Dit toont aan dat u deze straf niet serieus nam en maakt de oprechtheid van het ter zitting betoonde foutinzicht ongeloofwaardig. Hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u het niet nodig acht uw verplichtingen na te komen en dat u zich onverantwoord gedraagt. De vervangende gevangenisstraf van 14 maanden werd uiteindelijk dan ook in uitvoering gebracht.

De veroordelingen d.d. 23.07.2014 en d.d. 31.07.2014 hebben u er niet toe aangezet een andere richting uit te gaan. Op 30.03.2015 rond 07.10 uur was een chauffeur van de Aldi aan het laden en lossen aan het warehouse Aldi te Gent. Hij werd plots hard geduwd waardoor hij viel. Hij werd bij de kraag gegrepen en onder dreiging van een wapen werd hij verplicht mee te gaan naar het bureau. In de winkel was een werkneemster aanwezig. Beiden werden verplicht op hun buik te gaan liggen. Enkele ogenblikken later kwam een andere werkneemster binnen samen met een tweede dader. Ook zij moest op de grond liggen. U was duidelijk op de hoogte van het feit dat de kluis pas zou opengaan om 08.25 uur. Op het ogenblik dat de kluis kon worden opengemaakt, werd een werkneemster verplicht via de code de kluis te openen. De inhoud van de kluis werd meegenomen.

Het gepleegde feit getuigt van een zeer gevaarlijke ingesteldheid. Het plegen van een diefstal met geweld is op zich reeds een zeer ernstig misdrijf. Het gebruik van een wapen veroorzaakte bij de werknemers van het warehouse Aldi een ernstig trauma. Vooral de wijze waarop de chauffeur werd verplicht het bedrijf binnen te gaan, getuigt van zeer agressief gedrag.

In het vonnis d.d. 15.03.2016 waarbij u werd veroordeeld tot 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 2 jaar werd niet ingegaan op uw vraag om dit uitstel te koppelen aan probatievoorwaarden omdat u de eerder opgelegde werkstraf niet kon uitvoeren wegens het niet nakomen van de gemaakte afspraken met de justitieassistentie en u het zelfs niet nodig vond u te verantwoorden ten aanzien van de Probatiecommissie.

In haar vonnis d.d. 27.06.2016 stelde de Rechtbank vast dat u in het verleden reeds herhaalde malen met justitie in aanraking kwam voor gelijkaardige feiten en reeds herhaalde kansen kreeg, die blijkbaar niet naar waarde werden geschat. Het evolueerde van kwaad naar erger en de Rechtbank was van oordeel dat u in het vonnis d.d. 31.07.2014 onvoldoende werd bestraft. Er werd u een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden opgelegd voor het plegen van diefstallen met braak, inklimming en valse sleutels in de periode van 23.04.2014 tot 24.04.2014 en op 08.05.2014.

De gepleegde feiten zijn ernstig. U pleegde verschillende diefstallen waarbij u telkens blijk gaf van een volstrekt gebrek aan normbesef en respect voor de eigendommen van anderen. Dergelijke feiten brengen een zeer groot onveiligheidsgevoel teweeg in de maatschappij en versterken het wantrouwen tussen medeburgers.

Inbraken zijn een echte plaag en dragen bij tot het onveiligheidsgevoel van de burgers. U heeft geen enkel respect voor andermans eigendomsrecht en privacy en tracht door in te breken snel geld te verdienen. Hierbij vergeet u dat de psychologische gevolgen voor de slachtoffers van woninginbraken en gewapende overvallen ernstig zijn.

Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat u geweld of bedreiging niet schuwt, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

U stelt in een door u geschreven brief dat u zeer veel spijt hebt van de overval op het Aldi filiaal en dat het de grootste fout van uw leven was met heel veel zware gevolgen. Het was een domme keuze en u had eerder afstand moeten nemen van bepaalde vrienden die u nu geen vrienden meer noemt. U voelt zich schuldig ten aanzien van de slachtoffers. U hebt via het herstellfonds vrijwilligerswerk gedaan om de burgerlijke partij af te betalen en er werd een afbetalingsplan opgesteld om uw slachtoffers te betalen. U volgde opleidingen in de gevangenis en wenst na uw detentie nog een opleiding 'Bouw' te volgen. Hoe dan ook, uit het aflossen van uw penale boeten blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht, het is een verplichting deze boetes af te betalen. Het volgen van opleidingen in de gevangenis is geen garantie dat u zich in de toekomst zal onthouden aan het plegen van strafbare feiten. Uit uw strafdossier blijkt dat u geen lessen trok uit eerdere veroordelingen. Ten gevolge van de aard van de feiten die u pleegde, het snelle tempo waarin de feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat u eerdere kansen om u te herpakken onbenut liet, blijft een risico dat u opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen, bestaan. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Door het herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Op 17.01.2019 en 21.01.2019 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 16.04.2019 werd rekening gehouden met alle door u verschaft informatie. Op 04.03.2020 vulde u nogmaals een formulier hoorrecht in. Er werden geen nieuwe elementen aangevoerd die niet bij de vorige hoorrechten aangehaald werden en die onderhavige beslissing kunnen beïnvloeden.

U hebt geen gezin gesticht op het grondgebied en u kan zich dus niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens beroepen. Uw moeder, uw stiefvader, uw zus en uw 2 broers verblijven legaal op het grondgebied en komen op bezoek in de gevangenis. 3 van hen zijn Belg. Vóór u in de gevangenis terecht kwam was u ingeschreven op hetzelfde adres als uw moeder, uw zus en uw broers.

Inmiddels bent u meerderjarig en wordt u in staat geacht om uzelf te kunnen handhaven in Marokko of elders. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). In casu lijkt er geen sprake te zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw ouders kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw ouders worden afgeleid.

Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw broers en zussen.

*Uit de door u geschreven brief blijkt dat uw moeder geopereerd werd voor thyroïdectomie en voor borstkanker. Er werd een attest voorgelegd van de huisarts waarin deze verklaarde dat uw moeder lijdt aan een neksyndroom; de ziekte van Graves- Basedow, hyperthyreose, recidief november 2014 (11.12.2008 – 15.05.2015); hysterectomie (23.02.2012 – 24.02.2012); thyroïdectomie (13.05.2015 - *) en dat er een belangrijke psychische stress is die, door de medische toestand, verergerd is. Uw moeder is van mening dat uw aanwezigheid in haar gezin haar veel zou helpen. De huisarts kan zich hierbij aansluiten. U legt geen bewijsstukken voor waaruit blijkt dat uw aanwezigheid in België vereist zou zijn om voor uw moeder te zorgen. Uw moeder heeft nog kinderen die recht op verblijf in België hebben en er wordt niet aangetoond dat deze kinderen uw moeder niet zouden kunnen helpen. Aangezien u sinds 21.04.2015 in de gevangenis verblijft, kan u nu ook niet instaan voor hulp aan uw moeder. Bovendien kan, indien nodig, een beroep gedaan worden op diverse diensten die huishulp of thuisverpleging aanbieden. U kan contact onderhouden met uw familie in België via de moderne communicatiemiddelen, eventueel kunnen uw familieleden u bezoeken daar waar u zich vestigt, er wordt immers niet aangetoond dat zij niet (voor korte perioden) zou kunnen reizen.*

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleden met uw moeder, broers en zus die legaal in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Bovendien kunnen zij u, indien dat nodig zou zijn, vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

U was bijna 12 jaar oud toen u in 2006 in België aankwam en u bent momenteel 25 jaar. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 14 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. U verklaarde in uw hoorrecht dat uw vader in Marokko woont maar dat jullie al 10 jaar geen contact meer hebben. Uit het griffiedossier blijkt dat u telefoneert naar contacten in Marokko. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er naast uw vader, nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Er kan niet worden vastgesteld dat u – een jonge gezonde man –, die vertrouwd is met het leven in Marokko, die de taal die in dat land wordt gebruikt machtig is en die in dat land ook nog personen kent, omwille van een gebrek aan banden niet zou kunnen terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft. Zoals reeds

gesteld kan uw familie u, indien dat nodig zou zijn, vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in Marokko dan wel elders.

Het gegeven dat u opleidingen volgde in de gevangenis; dat u er een afbetalingsplan zou lopen om alle burgerlijke partijen terug te betalen doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De afbetalingen en de gevolgde opleidingen wijzen er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

U heeft nog niet gewerkt in België. De gevolgde stages tijdens uw schoolperiode en de gevolgde opleidingen tijdens uw detentie, zullen u wellicht ook in uw thuisland of elders van pas kunnen komen.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Uw administratief dossier bevat geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw gezinsleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Krachtens artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is het noodzakelijk om u zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Aangezien er geen termijn is gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt een terugleiding naar de grens als een noodzakelijke maatregel beschouwd om het grondgebied te verlaten.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 23.07.2014 tot een werkstraf van 180 uren en bepaalde de duur van de vervangende gevangenisstraf waardoor de werkstraf kon vervangen worden, bij niet uitvoering op 14 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit pleegde u op 08.04.2014.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 31.07.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende een termijn van 5 jaar voor de helft daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit pleegde u op 19.05.2014. De werkstraf van 180 uren werd niet uitgevoerd waardoor op 31.03.2015 beslist werd de vervangende gevangenisstraf van 14 maanden ten uitvoer te brengen.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 15.03.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel gedurende een termijn van 5 jaar voor 2 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, namelijk een som van 5.979 euro. Dit feit pleegde u op 30.03.2015.

De Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeelde u op 27.06.2016 tot een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Deze feiten pleegde u tussen 23.04.2014 tot 24.04.2014 en op 08.05.2014. De Rechtbank stelde dat het in kracht van gewijsde gegane vonnis d.d. 31.07.2014 onvoldoende werd bestraft en legde een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden op.

De gepleegde feiten zijn ernstig. U pleegde verschillende diefstallen waarbij u telkens blijk gaf van een volstrekt gebrek aan normbesef en respect voor de eigendommen van anderen. Dergelijke feiten brengen een zeer groot onveiligheidsgevoel teweeg in de maatschappij en versterken het wantrouwen tussen medeburgers.

Inbraken zijn een echte plaag en dragen bij tot het onveiligheidsgevoel van de burgers. U heeft geen enkel respect voor andermans eigendomsrecht en privacy en tracht door in te breken snel geld te verdienen. Hierbij vergeet u dat de psychologische gevolgen voor de slachtoffers van woninginbraken en gewapende overvallen ernstig zijn.

Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat u geweld of bedreiging niet schuwt, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Op 16.04.2019 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 17.04.2019 in de gevangenis van Wortel betekend. Op 16.05.2019 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.04.2019 te vorderen. Op 08.10.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde inmiddels sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Uit niks blijkt dat u tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Uw administratief dossier bevat geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw gezinsleden die uw verwijdering onmogelijk zouden maken.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Krachtens artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient u te dien einde opgesloten te worden, aangezien uw terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Uw recht op verblijf werd op 16.04.2019 beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2. Deze beslissing werd u op 17.04.2019 betekend. Op 16.05.2019 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.04.2019 te vorderen. Op 08.10.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf en er wordt u, tegelijkertijd als onderhavige beslissing, een inreisverbod opgelegd.

In de formulieren hoorrecht die u invulde op 17.01.2019, op 21.01.2019 en op 04.03.2020 en in het schrijven dat u daaraan toevoegde, haalde u meerdere redenen aan waarom u niet wenst terug te keren naar Marokko. Het is dan ook niet onredelijk aan te nemen dat u zich mogelijkerwijze niet aan de verwijderingsmaatregel zal houden en de verwijderingsprocedure zal belemmeren.

Op basis van de in artikel 1, § 2, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet vastgesteld criteria kan dus geconcludeerd worden dat er in uww hoofde een risico op onderduiken bestaat.

Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Het is duidelijk dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw misdadig gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). Gezien u vatbaar bent om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk u op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde uw effectieve repatriëring te verzekeren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat u de administratieve beslissing die genomen wordt te uww laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat u zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat u ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om u ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om u aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Wortel en de verantwoordelijke van het gesloten centrum voor illegalen om betrokkene vanaf 05.03.2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum .
(...)"*

Op 4 maart 2020 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van zes jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer RvV 246 350.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 10 april 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om een nota en het administratief dossier in te dienen was 20 april 2020.

Er werd geen nota ingediend, maar wel een administratief dossier.

2.3. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesmemorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De ontvankelijkheid van de vordering in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 4 maart 2020, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De advocaat van de verzoeker heeft ter terechtzitting erkend dat de Raad ter zake niet bevoegd is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“Op basis van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip een beslissing tot vasthouding opgemaakt door de verweerder en aan en aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 maart 2020.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet stipuleert: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitevinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoeker kennisgegeven op 5 maart 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing neemt op bijzonder selectieve wijze rekening met de veroordelingen van verzoeker.

Verwerende partij motiveert haar beslissing in hoofdzaak overeenkomstig het gegeven als zou verzoeker een ernstig gevaar betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van

de openbare orde. Hierbij wordt gesteld dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Verzoeker meent dat verwerende partij onzorgvuldig tot haar besluitvorming is gekomen daar zij louter overeenkomstig de door verzoeker opgelopen veroordelingen, oordeelt dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Nochtans veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)" (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20).

De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van het gegeven dat verzoeker meerdere veroordelingen heeft opgelopen. Gelet op de periode van vijf jaar die is verstreken tussen de laatste feiten en heden, evenals gelet op het detentieverloop van verzoeker en de hierna aangehaalde elementen, kan daaruit niet worden afgeleid dat er heden sprake is van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast", ergo een gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker heeft inderdaad gevangenisstraffen uitgezeten. Hij is van oordeel dat deze veroordelingen geenszins kunnen worden aangevoerd als absolute indicatie voor het bestaan van een risico voor de openbare orde.

De correctionele rechtbank oordeelde dat de bevolen vrijheidsstraffen op proportionele wijze tegemoetkomen aan de feiten die voorwerp uitmaken van de veroordeling, dat deze strafmaten volstonden als retributie ten aanzien van verzoeker, zowel als bijzondere preventie ten aanzien van verzoeker, derhalve als bescherming voor de openbare orde. Dat verzoeker aldus niet nog bijkomend dient te worden gesanctioneerd door een gedwongen terugkeer naar een land waar hij reeds veertien jaar geen enkele binding meer mee heeft.

Verzoeker heeft zijn vrijheidsstraffen volledig uitgezeten. Derhalve kan in hoofde van verzoeker geen actueel gevaar voor de openbare orde worden onderkend. (Ondergane) veroordelingen kunnen niet prima facie worden beschouwd als een actueel gevaar voor de openbare orde.

Het beweerde gevaar voor de openbare orde kan voorts voor onbestaande worden gehouden in het licht van de strafuitvoeringsmodaliteiten die verzoeker heeft genoten en die positief zijn verlopen. Hij kreeg immers de mogelijkheid de gevangenis te verlaten via uitgaansvergunningen, waarbij hij zich geheel conform de voorwaarden heeft gedragen. Mocht de strafuitvoeringsrechtbank - op basis van het advies van de justitieassistent, de gevangenisdirecteur én het openbaar ministerie - hebben vastgesteld dat een gevaar zou bestaan voor de openbare orde, quod non, had verzoeker geen strafuitvoeringsmodaliteiten kunnen genieten. De gemachtigde oordeelt derhalve ten onrechte dat een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde.

Verzoeker merkt op dat de feiten werden gepleegd in een relatief kort tijdsbestek van april/mei 2014 tot maart 2015, tijdsbestek waarbinnen zijn gezin met danige tegenspoed werd geconfronteerd gelet op de ziekte van zijn moeder. Verzoeker meent dat deze begeleidende omstandigheden hoe dan ook in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van een beweerd recidivegevaar, hetgeen de gemachtigde heeft nagelaten te doen.

Wat betreft het beweerde recidivegevaar brengt verzoeker voorts in herinnering de vorming Slachtoffer In Beeld te hebben gevolgd, georganiseerd door de Centra Algemeen Welzijnswerk (stuk 28). Het betreft een vorm van hulpverlening die meerderjarigen, in casu plegers van gewelds- en/of vermogensdelicten kennis wil laten verwerven in zichzelf en in de feiten teneinde het inlevingsvermogen te vergroten en de betrokkenen aan te leren hun verantwoordelijkheid te nemen. De hulpverleningsvorm sterkt ertoe recidive te beperken. Dat verzoeker derhalve uit eigen beweging de nodige initiatieven heeft genomen om te vermijden dat er enig recidiverisico zou bestaan in zijn hoofde.

Verzoeker voegt toe dat hij na voormelde vorming initiatieven heeft genomen om een bemiddelingsprocedure op te starten, die succesvol is verlopen. Hij kreeg via het Herstelfonds ook de mogelijkheid vrijwilligerswerk te doen buiten de gevangensmuren (stukken 29-31).

Dat verzoeker vanuit de penitentiaire context bovendien de nodige begeleiding heeft gekregen om zijn succesvolle re-integratie in de Belgische maatschappij te verzekeren. Hij volgde verschillende opleidingen met het oog op het toetreden tot de arbeidsmarkt. Dat zijn vooruitzichten op werk deze perspectieven op succesvolle re-integratie slechts kunnen bevestigen (stukken 18-27 en 33).

Waar de gemachtigde aangeeft dat al deze inspanningen onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoeker inderdaad geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, laat deze na te stellen op welke wijze dit bewijs wel afdoende kan worden geleverd. Het is al te eenvoudig en weinig zorgvuldig de door verzoeker aangeleverde stukken af te doen als zijnde onvoldoende zonder duidelijkheid te brengen omtrent de wijze waarop verzoek wél op voor de gemachtigde afdoende wijze zou kunnen aantonen dat hij daadwerkelijk geen gevaar meer vormt voor de openbare veiligheid.

Volledigheidshalve laat verzoeker gelden dat zelfs zo wordt geoordeeld dat hij een mogelijks gevaar vormt voor de openbare orde, quod certe non, de gemachtigde evengoed niet is verplicht een beslissing te nemen zoals de alhier bestreden beslissing.

Verwerende partij oordeelt voorts onzorgvuldig waar wordt gesteld dat de binding van verzoeker met België de normale binding niet overstijgt. Geen enkel document zou worden voorgelegd dat het tegendeel bewijst.

De gemachtigde gaat hiermee volledig voorbij aan het gegeven dat verzoeker als twaalfjarige, als kind, is aangekomen op het grondgebied en zijn leven zich sedertdien slechts op het grondgebied heeft afgespeeld. Verzoeker woonde reeds voorafgaand aan zijn adolescentie in België, wat er evident toe leidt dat zijn bindingen met het grondgebied de normale bindingen overstijgen. Verzoeker verblijft langer dan de helft van zijn leven in België. Hij is hier als het ware opgegroeid.

Het is onzorgvuldig te stellen dat verzoeker een groot deel van zijn leven heeft verbleven in zijn land van herkomst, terwijl dat slechts zijn kindertijd betreft tijdens dewelke hij geenszins voor zichzelf diende in te staan.

De duurzame lokale verankering van verzoeker in België, blijkt uit hiernavolgende stukken die (grotendeels) reeds in eerdere procedures werden overgemaakt aan verwerende partij:

- Het gegeven dat verzoeker de Nederlandse taal perfect beheerst (wat indirect mag worden afgeleid uit zijn schoolloopbaan);
- Het gegeven dat verzoeker lager en middelbaar onderwijs heeft gelopen in België (stukken 8 en 9);
- Het gegeven dat verzoeker de nodige inspanningen levert zich ervan te verzekeren dat hij meteen na vrijlating aan de slag zou kunnen gaan (stukken 18-27 en 33);
- Het gegeven dat verzoeker over de vereiste validiteit beschikt om in de toekomst in zijn eigen levensonderhoud te voorzien;
- Het gegeven dat verzoeker steeds heeft ingewoond bij zijn moeder (stukken 3 en 4);
- Het gegeven dat verzoeker in België is herenigd met zijn moeder, jongere broers en zus (stuk 5);
- ...

Dat verzoeker daadwerkelijk deel wil uitmaken van de Belgische samenleving en daartoe de nodige bijdragen wil leveren, blijkt uit de inspanningen die hij vanuit detentie leverde om zich ervan te verzekeren dat hij aan de slag zou kunnen gaan zodra zijn vrijheidsstraf een einde neemt.

Hij volgde de opleidingen schilderen, hulpkok - koude keuken, hulpkok - warme keuken, informatica en solliciteren, zoals waarvan de gemachtigde kennis heeft (stukken 18-27). Bovendien heeft hij zicht op tewerkstelling (stukken 33 en 34).

Dat derhalve niet anders kan worden geoordeeld dan dat verzoeker het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

De gemachtigde stelt voorts overhaast dat verzoeker nog personen kent in Marokko. De gemachtigde meent dit eenvoudigweg te kunnen afleiden uit het gegeven dat verzoeker telefoneert naar contacten in

Marokko. Hij zou banden hebben in Marokko die zouden maken dat hij zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het oordeel van de gemachtigde is volstrekt overhaast. Immers heeft verzoeker geen enkel contact met personen die woonachtig zijn in Marokko, zoals hij reeds veelvuldig heeft aangegeven. De telefonische contacten met Marokkaanse telefoonnummers betreffen slechts contacten met zijn moeder wanneer zij in Marokko verblijft. Gezien zopas een nieuw paspoort werd afgeleverd aan mevr. L. (...), kan verzoeker hieromtrent (voorlopig) geen stukken voorleggen (stuk 35). Het gaat over oproepen naar verschillende Marokkaanse telefoonnummers daar de moeder van verzoeker zich telkens een nieuwe Marokkaanse simkaart aanschafte wanneer, zoals volstrekt gebruikelijk is.

Verzoeker herhaalt, zoals waarvan de gemachtigde kennis heeft, dat hij behoudens een nationaliteitsband niet langer bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Verzoeker werd op jonge leeftijd mishandeld door zijn vader waarmee hij na de scheiding met zijn moeder op één keer na geen contact meer heeft gehad. Tijdens de ene ontmoeting gaf de vader duidelijk aan geen interesse te hebben in zijn zoon.

Ingevolge een ingebrekestelling aan zijn adres, liet de vader van verzoeker gelden nog steeds niet te kunnen (willen) instaan voor zijn zoon (stuk 14). Deze verklaring van zijnentwege werd via een tussenpersoon overgemaakt aan de familie van verzoeker.

Zelfs al zou er in Marokko nog familie woonachtig zijn, quod non, dan nog zou uit dat loutere gegeven niet kunnen worden afgeleid dat verzoeker enig toekomstperspectief zou hebben in Marokko, een land waar hij reeds veertien jaren niet meer heeft gewoond. Dat verzoeker na de verhuis naar België nog op reis ging naar Marokko, doet evident geen afbreuk aan dit gegeven.

De moeder van verzoeker bezit geen eigendom in Marokko (stuk 15), verzoeker evident ook niet.

Uit geen element kan derhalve worden afgeleid dat verzoeker enig toekomstperspectief zou hebben in Marokko.

Dat geen negatief bewijs kan worden geleverd aangaande de ontstentenis van affectieve, sociale en economische bindingen met zijn land van herkomst.

Ter motivering van de beslissing tot vasthouding verwijst verwerende partij naar de redenen die verzoeker in zijn formulieren hoorrecht heeft opgeleest waarom hij niet wenst terug te keren naar Marokko. Het is volstrekt onredelijk en maar al te makkelijk dit relaas van verzoeker zonder meer aan te wenden om te motiveren dat hij zich mogelijkerwijze niet aan de verwijderingsmaatregel zal houden'.

Dat de motivering van de bestreden beslissing op alle voormelde punten faalt naar recht.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerminst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerminst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). De verwerende partij oordeelt onzorgvuldig dat verzoeker een risico zou vormen voor de openbare orde en velt voorts onzorgvuldige oordelen aangaande de bindingen van verzoeker met België, resp. Marokko. Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing gaat aldus in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden. Het motiveringsbeginsel werd niet nageleefd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet houden een formele motiveringsplicht in en zij verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden akte blijkt op welke wettelijke en feitelijke gronden de gemachtigde zich heeft gebaseerd om te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), alsook tot de terugleiding naar de grens. De gemachtigde verwijst uitdrukkelijk naar artikel 7, eerste lid, 1° en 13°, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Inzake de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot de terugleiding naar de grens wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde licht op concrete en zeer uitvoerige wijze toe op welke feitelijke gronden hij zich heeft gebaseerd bij zijn besluit dat de verzoeker, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt voor 's lands openbare orde. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden akte niet dat dit besluit louter zou zijn gebaseerd op de door de verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordelingen.

De gemachtigde motiveert onder meer als volgt:

“De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 23.07.2014 tot een werkstraf van 180 uren en bepaalde de duur van de vervangende gevangenisstraf waardoor de werkstraf kon vervangen worden, bij niet uitvoering op 14 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit pleegde u op 08.04.2014.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 31.07.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende een termijn van 5 jaar voor de helft daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit pleegde u op 19.05.2014. De werkstraf van 180 uren werd niet uitgevoerd waardoor op 31.03.2015 beslist werd de vervangende gevangenisstraf van 14 maanden ten uitvoer te brengen.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 15.03.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel gedurende een termijn van 5 jaar voor 2 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, namelijk een som van 5.979 euro. Dit feit pleegde u op 30.03.2015.

De Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeelde u op 27.06.2016 tot een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Deze feiten pleegde u tussen 23.04.2014 tot 24.04.2014 en op 08.05.2014. De Rechtbank stelde dat het in kracht van gewijsde gegane vonnis d.d. 31.07.2014 onvoldoende werd bestraft en legde een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden op.

Op 16.04.2019 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 17.04.2019 in de gevangenis van Wortel betekend. Op 16.05.2019 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.04.2019 te vorderen. Op 08.10.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

U zit momenteel in de gevangenis van Wortel. U zal vrijgesteld worden bij het verstrijken van uw straf op 05.03.2020.

Niettegenstaande uw jonge leeftijd liep u niet minder dan 4 correctionele veroordelingen op. Sinds de leeftijd van 19 jaar beging u steeds opnieuw strafbare feiten. Op 23.07.2014 werd u veroordeeld tot een werkstraf van 180 uren uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, dewelke niet werd uitgevoerd waardoor op 31.03.2015 beslist werd de vervangende gevangenisstraf van 14 maanden ten uitvoer te brengen, op 31.07.2014 tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 5 jaar voor de helft uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, op 15.03.2016 tot 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 2 jaar uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was en op 27.06.2016 tot een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Ondanks uw jonge leeftijd maakte u zich reeds schuldig aan het plegen van ernstige misdrijven.

Op 14.11.2014 werd het aanhoudingsbevel d.d. 08.04.2014 opgeheven en werd u onder voorwaarden vrijgesteld. Nauwelijks een maand later, namelijk op 19.05.2014, werd u echter opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor quasi identieke feiten. Hoewel de rechter van oordeel was dat uw situatie er doordat u zo snel na uw vrijlating opnieuw gelijkaardige feiten pleegde en doordat u zich niet gemotiveerd getoond had bij de justitieassistentie om een werkstraf uit te voeren, minder positief uitzag dan die van uw medekompanen, werd u toch een werkstraf opgelegd. Het vonnis d.d. 23.07.2014 vermeldt in dat verband: "De rechtbank kan wat hem betreft enkel hopen dat, zoals hijzelf stelt, zijn inmiddels ondergaan verblijf in de gevangenis hem tot inkeer heeft gebracht. Mede gelet op zijn jonge leeftijd en vanuit de bekommernis om zijn professionele toekomstmogelijkheden niet in het gedrang te brengen, kan aldus ook aan hem de kans worden geboden om aan maatschappelijk herstel te doen door het uitvoeren van de hierna bepaalde werkstraf. De duur van de werkstraf wordt, gelet op de hiervoor vermelde negatieve elementen en om hem een niet mis te verstaan maatschappelijk signaal te geven, wat hem betreft bepaald op een groter aantal werkuren dan voor de overige beklagden." Deze gunst was echter niet aan u besteed: u weigerde medewerking te verlenen aan de correcte uitvoering van de autonome werkstraf. Dit toont aan dat u deze straf niet serieus nam en maakt de oprechtheid van het ter zitting betoonde foutinzicht ongeloofwaardig. Hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u het niet nodig acht uw verplichtingen na te komen en dat u zich onverantwoord gedraagt. De vervangende gevangenisstraf van 14 maanden werd uiteindelijk dan ook in uitvoering gebracht.

De veroordelingen d.d. 23.07.2014 en d.d. 31.07.2014 hebben u er niet toe aangezet een andere richting uit te gaan. Op 30.03.2015 rond 07.10 uur was een chauffeur van de Aldi aan het laden en lossen aan het warehouse Aldi te Gent. Hij werd plots hard geduwd waardoor hij viel. Hij werd bij de kraag gegrepen en onder dreiging van een wapen werd hij verplicht mee te gaan naar het bureau. In de winkel was een werknemster aanwezig. Beiden werden verplicht op hun buik te gaan liggen. Enkele ogenblikken later kwam een andere werknemster binnen samen met een tweede dader. Ook zij moest op de grond liggen. U was duidelijk op de hoogte van het feit dat de kluis pas zou opengaan om 08.25 uur. Op het ogenblik dat de kluis kon worden opengemaakt, werd een werknemster verplicht via de code de kluis te openen. De inhoud van de kluis werd meegenomen.

Het gepleegde feit getuigt van een zeer gevaarlijke ingesteldheid. Het plegen van een diefstal met geweld is op zich reeds een zeer ernstig misdrijf. Het gebruik van een wapen veroorzaakte bij de werknemers van het warehouse Aldi een ernstig trauma. Vooral de wijze waarop de chauffeur werd verplicht het bedrijf binnen te gaan, getuigt van zeer agressief gedrag.

In het vonnis d.d. 15.03.2016 waarbij u werd veroordeeld tot 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 2 jaar werd niet ingegaan op uw vraag om dit uitstel te koppelen aan probatievoorwaarden omdat u de eerder opgelegde werkstraf niet kon uitvoeren wegens het niet nakomen van de gemaakte afspraken met de justitieassistentie en u het zelfs niet nodig vond u te verantwoorden ten aanzien van de Probatiecommissie.

In haar vonnis d.d. 27.06.2016 stelde de Rechtbank vast dat u in het verleden reeds herhaalde malen met justitie in aanraking kwam voor gelijkaardige feiten en reeds herhaalde kansen kreeg, die blijkbaar niet naar waarde werden geschat.

Het evolueerde van kwaad naar erger en de Rechtbank was van oordeel dat u in het vonnis d.d. 31.07.2014 onvoldoende werd bestraft. Er werd u een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden

opgelegd voor het plegen van diefstallen met braak, inklimming en valse sleutels in de periode van 23.04.2014 tot 24.04.2014 en op 08.05.2014.

De gepleegde feiten zijn ernstig. U pleegde verschillende diefstallen waarbij u telkens blijk gaf van een volstrekt gebrek aan normbesef en respect voor de eigendommen van anderen. Dergelijke feiten brengen een zeer groot onveiligheidsgevoel teweeg in de maatschappij en versterken het wantrouwen tussen medeburgers. Inbraken zijn een echte plaag en dragen bij tot het onveiligheidsgevoel van de burgers. U heeft geen enkel respect voor andermans eigendomsrecht en privacy en tracht door in te breken snel geld te verdienen. Hierbij vergeet u dat de psychologische gevolgen voor de slachtoffers van woninginbraken en gewapende overvallen ernstig zijn. Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat u geweld of bedreiging niet schuwt, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

U stelt in een door u geschreven brief dat u zeer veel spijt hebt van de overval op het Aldi filiaal en dat het de grootste fout van uw leven was met heel veel zware gevolgen. Het was een domme keuze en u had eerder afstand moeten nemen van bepaalde vrienden die u nu geen vrienden meer noemt. U voelt zich schuldig ten aanzien van de slachtoffers. U hebt via het herstellfonds vrijwilligerswerk gedaan om de burgerlijke partij af te betalen en er werd een afbetalingsplan opgesteld om uw slachtoffers te betalen. U volgde opleidingen in de gevangenis en wenst na uw detentie nog een opleiding 'Bouw' te volgen. Hoe dan ook, uit het aflossen van uw penale boeten blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht, het is een verplichting deze boetes af te betalen. Het volgen van opleidingen in de gevangenis is geen garantie dat u zich in de toekomst zal onthouden aan het plegen van strafbare feiten. Uit uw strafdossier blijkt dat u geen lessen trok uit eerdere veroordelingen.

Ten gevolge van de aard van de feiten die u pleegde, het snelle tempo waarin de feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat u eerdere kansen om u te herpakken onbenut liet, blijft een risico dat u opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen, bestaan. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Door het herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde."

Hieruit blijkt dat wel degelijk concreet wordt gemotiveerd omtrent (de aard en de bijzondere ernst van) de strafrechtelijke feiten, het gewelddadige gedrag en de persoonlijkheid van de verzoeker, de maatschappelijke impact van de gepleegde misdrijven, alsook omtrent het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde en het gevaar op recidive. De gemachtigde heeft zich derhalve niet beperkt tot de loutere verwijzing naar de veroordelingen in 2014 en 2016.

De gemachtigde besluit op een afdoende gemotiveerde wijze waarom de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag "een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt", derwijze dat de verzoeker op gedwongen wijze dient te worden verwijderd naar zijn land van herkomst. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In de mate dat de verzoeker de opgegeven motieven omtrent het actuele gevaar voor de openbare orde inhoudelijk betwist, houdt zijn kritiek geen verband met de hoger besproken formele motiveringsplicht, maar voert de verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het eerste middel wordt verder dan ook mede vanuit dit oogpunt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, heeft de gemachtigde zich niet beperkt tot de weergave van de door de verzoeker opgelopen veroordelingen, om te oordelen dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht mist op dit punt feitelijke grondslag.

Door louter te verwijzen naar de periode van vijf jaar die zijn verstreken sinds de laatste feiten, toont de verzoeker voorts niet aan dat de gemachtigde ten onrechte, dan wel op basis van een onvolledig onderzoek, zou hebben besloten tot het bestaan van een actueel gevaar voor de openbare orde. De verzoeker maakt immers geheel abstractie van het gegeven dat hij sinds de laatste feiten van de gewapende overval op de Aldi van zijn vrijheid werd beroofd en werd opgesloten in de gevangenis. De onmiddellijke aanhouding werd net gelast met het oog op de vrijwaring van de openbare orde. De verzoeker draait dan ook oorzaak en gevolg om, waar hij wil laten geloven dat er geen actueel gevaar voor de openbare orde meer is aangezien de laatste feiten dateren van meer dan vijf jaar geleden.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn detentieverloop, merkt de Raad vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker in de laatste vijf jaar penitentiair verlof heeft genoten. De bewering van de verzoeker is op dit punt in tegenspraak met de opsluitingsfiche die zich in het administratief dossier bevindt. Ook met de argumentatie dat de verzoeker momenteel zijn vrijheidsstraffen volledig heeft uitgezeten en dat hij een aantal dagen uitgangsverlof heeft gekregen (het gaat om slechts tien dagen op een periode van vijf jaar detentie), maakt de verzoeker niet concreet aannemelijk dat de gemachtigde in kennelijke onredelijkheid zou hebben geoordeeld dat er nog steeds een actueel gevaar is voor de openbare orde.

De gemachtigde heeft het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde en het gevaar op toekomstige strafrechtelijke inbreuken als volgt beoordeeld:

“Niettegenstaande uw jonge leeftijd liep u niet minder dan 4 correctionele veroordelingen op. Sinds de leeftijd van 19 jaar beging u steeds opnieuw strafbare feiten. Op 23.07.2014 werd u veroordeeld tot een werkstraf van 180 uren uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, dewelke niet werd uitgevoerd waardoor op 31.03.2015 beslist werd de vervangende gevangenisstraf van 14 maanden ten uitvoer te brengen, op 31.07.2014 tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 5 jaar voor de helft uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, op 15.03.2016 tot 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 2 jaar uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was en op 27.06.2016 tot een bijkomende

gevangenisstraf van 4 maanden uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Ondanks uw jonge leeftijd maakte u zich reeds schuldig aan het plegen van ernstige misdrijven.

Op 14.11.2014 werd het aanhoudingsbevel d.d. 08.04.2014 opgeheven en werd u onder voorwaarden vrijgesteld.

Nauwelijks een maand later, namelijk op 19.05.2014, werd u echter opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor quasi identieke feiten. Hoewel de rechter van oordeel was dat uw situatie er doordat u zo snel na uw vrijlating opnieuw gelijkaardige feiten pleegde en doordat u zich niet gemotiveerd getoond had bij de justitieassistentie om een werkstraf uit te voeren, minder positief uitzag dan die van uw medekompanen, werd u toch een werkstraf opgelegd. Het vonnis d.d. 23.07.2014 vermeldt in dat verband: "De rechtbank kan wat hem betreft enkel hopen dat, zoals hijzelf stelt, zijn inmiddels ondergaan verblijf in de gevangenis hem tot inkeer heeft gebracht. Mede gelet op zijn jonge leeftijd en vanuit de bekommernis om zijn professionele toekomstmogelijkheden niet in het gedrang te brengen, kan aldus ook aan hem de kans worden geboden om aan maatschappelijk herstel te doen door het uitvoeren van de hierna bepaalde werkstraf. De duur van de werkstraf wordt, gelet op de hiervoor vermelde negatieve elementen en om hem een niet mis te verstaan maatschappelijk signaal te geven, wat hem betreft bepaald op een groter aantal werkuren dan voor de overige beklaagden."

Deze gunst was echter niet aan u besteed: u weigerde medewerking te verlenen aan de correcte uitvoering van de autonome werkstraf. Dit toont aan dat u deze straf niet serieus nam en maakt de oprechtheid van het ter zitting betoonde foutinzicht ongeloofwaardig. Hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u het niet nodig acht uw verplichtingen na te komen en dat u zich onverantwoord gedraagt. De vervangende gevangenisstraf van 14 maanden werd uiteindelijk dan ook in uitvoering gebracht.

De veroordelingen d.d. 23.07.2014 en d.d. 31.07.2014 hebben u er niet toe aangezet een andere richting uit te gaan. Op 30.03.2015 rond 07.10 uur was een chauffeur van de Aldi aan het laden en lossen aan het warenhuis Aldi te Gent. Hij werd plots hard geduwd waardoor hij viel. Hij werd bij de kraag gegrepen en onder dreiging van een wapen werd hij verplicht mee te gaan naar het bureau. In de winkel was een werknemster aanwezig. Beiden werden verplicht op hun buik te gaan liggen.

Enkele ogenblikken later kwam een andere werknemster binnen samen met een tweede dader. Ook zij moest op de grond liggen. U was duidelijk op de hoogte van het feit dat de kluis pas zou opengaan om 08.25 uur. Op het ogenblik dat de kluis kon worden opengemaakt, werd een werknemster verplicht via de code de kluis te openen. De inhoud van de kluis werd meegenomen.

Het gepleegde feit getuigt van een zeer gevaarlijke ingesteldheid. Het plegen van een diefstal met geweld is op zich reeds een zeer ernstig misdrijf. Het gebruik van een wapen veroorzaakte bij de werknemers van het warenhuis Aldi een ernstig trauma. Vooral de wijze waarop de chauffeur werd verplicht het bedrijf binnen te gaan, getuigt van zeer agressief gedrag.

In het vonnis d.d. 15.03.2016 waarbij u werd veroordeeld tot 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 2 jaar werd niet ingegaan op uw vraag om dit uitstel te koppelen aan probatievoorwaarden omdat u de eerder opgelegde werkstraf niet kon uitvoeren wegens het niet nakomen van de gemaakte afspraken met de justitieassistentie en u het zelfs niet nodig vond u te verantwoorden ten aanzien van de Probatiecommissie.

In haar vonnis d.d. 27.06.2016 stelde de Rechtbank vast dat u in het verleden reeds herhaalde malen met justitie in aanraking kwam voor gelijkaardige feiten en reeds herhaalde kansen kreeg, die blijkbaar niet naar waarde werden geschat.

Het evolueerde van kwaad naar erger en de Rechtbank was van oordeel dat u in het vonnis d.d. 31.07.2014 onvoldoende werd bestraft. Er werd u een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden opgelegd voor het plegen van diefstallen met braak, inklimming en valse sleutels in de periode van 23.04.2014 tot 24.04.2014 en op 08.05.2014.

De gepleegde feiten zijn ernstig. U pleegde verschillende diefstallen waarbij u telkens blijk gaf van een volstrekt gebrek aan normbesef en respect voor de eigendommen van anderen. Dergelijke feiten brengen een zeer groot onveiligheidsgevoel teweeg in de maatschappij en versterken het wantrouwen tussen medeburgers.

Inbraken zijn een echte plaag en dragen bij tot het onveiligheidsgevoel van de burgers. U heeft geen enkel respect voor andermans eigendomsrecht en privacy en tracht door in te breken snel geld te verdienen. Hierbij vergeet u dat de psychologische gevolgen voor de slachtoffers van woninginbraken en gewapende overvallen ernstig zijn.

Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat u geweld of bedreiging niet schuwt, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

U stelt in een door u geschreven brief dat u zeer veel spijt hebt van de overval op het Aldi filiaal en dat het de grootste fout van uw leven was met heel veel zware gevolgen. Het was een domme keuze en u had eerder afstand moeten nemen van bepaalde vrienden die u nu geen vrienden meer noemt. U voelt zich schuldig ten aanzien van de slachtoffers. U hebt via het herstellfonds vrijwilligerswerk gedaan om de burgerlijke partij af te betalen en er werd een afbetalingsplan opgesteld om uw slachtoffers te betalen. U volgde opleidingen in de gevangenis en wenst na uw detentie nog een opleiding 'Bouw' te volgen.

Hoe dan ook, uit het aflossen van uw penale boetes blijkt onvoldoende een werkelijk schuldzicht, het is een verplichting deze boetes af te betalen. Het volgen van opleidingen in de gevangenis is geen garantie dat u zich in de toekomst zal onthouden aan het plegen van strafbare feiten. Uit uw strafdossier blijkt dat u geen lessen trok uit eerdere veroordelingen.

Ten gevolge van de aard van de feiten die u pleegde, het snelle tempo waarin de feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat u eerdere kansen om u te herpakken onbenut liet, blijft een risico dat u opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen, bestaan. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Door het herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde."

De verzoeker betwist de bijzondere ernst van de gepleegde feiten niet. Evenmin betwist de verzoeker dat hij vanaf de leeftijd van 19 jaar steeds opnieuw strafbare feiten beging en dat hij zich, ondanks zijn jonge leeftijd, reeds veelvuldig schuldig maakte aan het plegen van ernstige misdrijven. Ook het bijzonder gewelddadig karakter van de feiten, gepleegd op medewerkers van het Aldi-filiaal, wordt niet tegengesproken. De verzoeker brengt voorts ook niets in tegen de vaststelling dat hij steeds voor gelijkaardige feiten werd veroordeeld, waarbij het snel van kwaad naar erger ging, ondanks de kansen die de strafrechter hem initieel had geboden. Zo blijkt inderdaad dat de verzoeker op 8 april 2014 onder voorwaarden werd vrijgesteld, om nauwelijks een maand later opnieuw onder aanhoudingsmandaat te worden geplaatst voor *quasi* identieke feiten. Toen de rechter hem vervolgens de kans bood om aan maatschappelijk herstel te doen door het uitvoeren van een werkstraf van 180 uren met een vervangende gevangenisstraf van 14 maanden, weigerde de verzoeker medewerking te verlenen aan het uitvoeren van de autonome werkstraf en werd aldus de vervangende gevangenisstraf uitgevoerd. Ook de veroordelingen van 23 en 31 juli 2014 hebben de verzoeker niet tot inkeer gebracht, want op 30 maart 2015 pleegde de verzoeker dan zijn meest gewelddadige feiten: een gewapende overval op de Aldi te Gent. De gemachtigde beschrijft op duidelijke wijze hoe de verzoeker te werk ging en hoe hij een chauffeur en een werknemer onder bedreiging van een wapen verplichtte om de kluis te openen. Het komt de Raad geheel niet onredelijk over om te stellen dat deze feiten getuigen van een zeer gevaarlijke ingesteldheid en van zeer agressief gedrag. Op 21 april 2015 werd de verzoeker in voorlopige hechtenis opgesloten en tot op de dag van de bestreden beslissing bleef hij van zijn vrijheid beroofd ten gevolge de correctionele veroordeling van 15 maart 2016.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat verzoekers gedrag, sinds de leeftijd van 19 jaar, een snelle escalatie vertoonde van feiten van diefstal, woninginbraken en overvallen waarbij steeds meer en meer geweld werd gebruikt. Sinds de laatste feiten, die bijzonder gewelddadig waren, is de verzoeker niet meer in vrijheid geweest. Hoewel de verzoeker enkele malen een uitgangsvergunning kreeg en hij cursussen volgde in de gevangenis, kan hij niet ernstig voorhouden dat het recidivegevaar momenteel zou zijn geweken. De verzoeker werd immers reeds vijf jaar lang buiten de maatschappij gehouden.

Met betrekking tot de cursussen die de verzoeker in de gevangenis volgde (zoals onder meer de vorming 'slachtoffer in beeld'), heeft de gemachtigde zich op het standpunt gesteld dat dit er nog niet noodzakelijk op wijst dat de verzoeker tot inkeer is gekomen of dat er sprake is van een gedragswijziging die afbreuk kan doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde. Het volgen van opleidingen in de gevangenis is volgens de gemachtigde geen

garantie dat de verzoeker zich in de toekomst zal onthouden van het plegen van strafbare feiten. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk, aangezien de gemachtigde uit de aard van de feiten die de verzoeker pleegde, het snelle tempo waarin de steeds ernstigere feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat de verzoeker eerdere kansen om zich te herpakken onbenut liet, genoegzaam kon afleiden dat er een risico blijft dat hij opnieuw strafbare feiten zal plegen.

De verzoeker meent dat de gemachtigde nalaat om aan te geven op welke wijze hij wel afdoende kan bewijzen dat hij geen daadwerkelijk gevaar meer vormt voor de openbare veiligheid.

Het komt de gemachtigde toe om op basis van de gegevens van de zaak te oordelen of de verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Het komt de gemachtigde niet toe om de verzoeker op gedetailleerde wijze te gaan uitleggen welke elementen hij moet aanbrengen om hem van het tegendeel te overtuigen.

Inzake het beweerde schuldinzicht, het berouw en de wil van de verzoeker om de slachtoffers te vergoeden, heeft de gemachtigde gesteld dat uit het aflossen van penale boeten onvoldoende een werkelijk schuldinzicht blijkt en dat het een verplichting is om deze boetes af te betalen. De gemachtigde merkt tevens, en dit op goede gronden, op dat uit het strafdossier van de verzoeker blijkt dat hij geen lessen trok uit eerdere veroordelingen.

Gelet op de snelle opvolging van gelijkaardige en steeds gewelddadigere feiten, het eerder vertoonde gebrek om de gunst van een werkstraf uit te voeren, de bijzonder gewelddadige en agressieve handelingen van de gewapende overval op de Aldi te Gent, het gegeven dat de verzoeker nooit penitentiair verlof heeft gekregen, en het gegeven dat de verzoeker vanaf zijn aanhouding inzake de laatste bijzonder ernstige feiten tot op de dag van de bestreden verwijderingsmaatregel van zijn vrijheid werd beroofd, is de Raad van oordeel dat de gemachtigde in alle redelijkheid heeft besloten dat verzoekers beweerde inkeer, de gevolgde cursussen en de stappen die hij recent heeft genomen om te beginnen met het vergoeden van de slachtoffers, niet wegnemen dat de verzoeker nog steeds een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De ziekte van verzoekers moeder in de periode van april 2014 tot maart 2015 doet uiteraard geen afbreuk aan het actueel karakter van het gevaar dat van de verzoeker uitgaat. Waar de verzoeker stelt dat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden, merkt de Raad op dat de verzoeker tot drie maal toe de kans heeft gekregen om zelf nuttige elementen naar voor te brengen teneinde de gemachtigde ervan te overtuigen dat hij geen gevaar betekent voor de openbare orde. De verzoeker betwist niet dat hij op 17 januari 2019, 21 januari 2019 en op 4 maart 2020 een formulier hoorrecht invulde. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de correctionele vonnissen blijkt niet dat de verzoeker de ziekte van zijn moeder ooit als verzachtende omstandigheid of als relativerende factor voor een actueel recidivegevaar naar voor heeft gebracht. De verzoeker kan de gemachtigde dan ook niet verwijten dat hieromtrent niet specifiek werd gemotiveerd. Bovendien kunnen de duidelijke vaststellingen van de gemachtigde, gelet op hetgeen voorafgaat, in redelijkheid volstaan om in verzoekers geval een actueel gevaar voor de openbare orde te weerhouden.

Wat verzoekers bindingen met België en met Marokko betreft, bevat de bestreden akte de volgende motivering:

“U was bijna 12 jaar oud toen u in 2006 in België aankwam en u bent momenteel 25 jaar. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 14 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden.

U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. U verklaarde in uw hoorrecht dat uw vader in Marokko woont maar dat jullie al 10 jaar geen contact meer hebben. Uit het griffiedossier blijkt dat u telefoneert naar contacten in Marokko. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er naast uw vader, nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Er kan niet worden vastgesteld dat u – een jonge gezonde man –, die vertrouwd is met het leven in Marokko, die de taal die in dat land wordt

gebruikt machtig is en die in dat land ook nog personen kent, omwille van een gebrek aan banden niet zou kunnen terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft. Zoals reeds gesteld kan uw familie u, indien dat nodig zou zijn, vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in Marokko dan wel elders.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, werd aldus wel degelijk rekening gehouden met het feit dat de verzoeker op twaalfjarige leeftijd naar België kwam. De verzoeker is nu vijftientig jaar oud. Dat de verzoeker aldus een groot deel van zijn leven in Marokko heeft geleefd, is dan ook geen foutieve, noch kennelijk onredelijke beoordeling. Met de loutere bewering dat het evident is dat hij meer dan normale bindingen heeft ontwikkeld in de Belgische samenleving aangezien hij hier reeds van voor zijn adolescentie verblijft, weerlegt de verzoeker nog niet dat hij geen enkel document heeft voorgelegd waaruit een dergelijke, meer dan normale, binding zou blijken. Bovendien gaat de verzoeker voorbij aan de vaststelling van de gemachtigde dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Waar de verzoeker met het voorleggen van een aantal stukken (waarvan verschillende stukken echter ter gelegenheid van het vervullen van het hoorrecht niet aan de verweerder werden voorgelegd en waarmee dus geen onzorgvuldige besluitvorming kan worden aangetoond) en een aantal loutere beweringen (zoals dat de verzoeker over de vereiste validiteit beschikt om in de toekomst in zijn eigen levensonderhoud te voorzien) wil aantonen dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, merkt de Raad op dat de gemachtigde heeft erkend dat de verzoeker sociale banden heeft gesmeed in België en dat het voor hem een aanpassing zal vergen om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar een leven op te bouwen. De verzoeker betwist voorts niet dat hij ook de taal van zijn land van herkomst spreekt en dat hij vertrouwd is met het leven in Marokko. Hij kan dan ook niet ernstig beweren dat hij, behoudens de nationaliteit, geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst.

De verzoeker argumenteert dat de gemachtigde overhaast heeft gesteld dat hij nog personen kent in Marokko. Dit is echter geen juiste weergave van de motieven van de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft immers gesteld dat het, onder meer gelet op de telefonische contacten met Marokko, niet onredelijk is om te veronderstellen dat de verzoeker in Marokko naast zijn vader ook nog andere familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. De verzoeker beperkt zich voorts tot de blote bewering dat hij naar zijn moeder belde tijdens de periodes dat zij in Marokko verbleef en zij telkens een nieuwe Marokkaanse simkaart aanschafte. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker naar drie verschillende Marokkaanse telefoonnummers belde. Wat er ook van zij, ook al zou dit gesprekken betreffen naar de moeder die tijdelijk in Marokko was, dan nog maakt de verzoeker hiermee allerminst aannemelijk dat de gemachtigde er niet redelijkerwijze kon vanuit gaan dat de verzoeker nog familieleden en/of vrienden heeft in Marokko. Immers, als verzoekers moeder nog regelmatig naar Marokko gaat, dan is het meer dan waarschijnlijk dat zij er zelf bij familie of vrienden verblijft. In elk geval toont de verzoeker met zijn loutere bewering geen beoordelingsfout aan.

Waar de verzoeker stelt dat hij door zijn vader werd mishandeld en dat zijn vader voor hem niet wil en kan instaan, merkt de Raad vooreerst op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker het bijgevoegde stuk 14 aan de diensten van de verweerder zou hebben overgemaakt, voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing. De verzoeker toont op dit punt dan ook geen motiverings- of zorgvuldigheidsgebrek aan. Bovendien dient erop te worden gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde ervan zou hebben uitgegaan dat de verzoeker zich in Marokko bij zijn vader kan gaan vestigen. In tegendeel, de gemachtigde gaat er uitdrukkelijk van uit dat de verzoeker andere familieleden en vrienden heeft die hem tijdelijk kunnen opvangen. Met de argumentatie omtrent het gebrek aan contact en de mishandeling door zijn vader, kan de verzoeker dan ook geen afbreuk doen aan het besluit van de gemachtigde dat er niet kan worden vastgesteld dat de verzoeker – een jonge gezonde man –, die vertrouwd is met het leven in Marokko, die de taal die in dat land wordt gebruikt, machtig is en die in dat land ook nog personen kent, omwille van een gebrek aan banden niet zou kunnen terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

Door louter te stellen dat de verzoeker, ook al zou er nog familie woonachtig zijn in Marokko, geen toekomstperspectief meer heeft in Marokko aangezien hij er meer dan veertien jaar niet meer heeft gewoond, geeft de verzoeker enkel blijk van een andere beoordeling dan deze die de gemachtigde heeft gemaakt. De verzoeker toont hiermee echter nog geen kennelijk onredelijke of onzorgvuldige besluitvorming aan. Waar de verzoeker verwijst naar een stuk 15, dient wederom te worden opgemerkt dat niet blijkt dat dit stuk, voorafgaand aan de bestreden beslissing, aan de diensten van de verweerder

zou zijn kenbaar gemaakt. De verzoeker heeft hiertoe nochtans wel de mogelijkheid gehad. Bovendien gaat het, net als het stuk 14, om een loutere verklaring op eer, waarvan de bewijskracht dus twijfelachtig is. De verzoeker, die niet aantoont dat de vaststellingen, dat hij vertrouwd is met het leven in Marokko en de taal spreekt en er ook nog personen kent, niet zouden stroken met de op het ogenblik van de bestreden akte voorliggende gegevens, maakt niet concreet aannemelijk dat de gemachtigde *in casu* op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat er niet kan worden vastgesteld dat de verzoeker omwille van een gebrek aan banden niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoekers kritiek doet overigens ook geheel geen afbreuk aan het besluit dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in de uitoefening van verzoekers recht op de eerbiediging van zijn privéleven verantwoordt en dat de bescherming van de openbare orde zwaarder weegt dan de privébelangen die de verzoeker kan doen gelden.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de kritiek omtrent de formulieren hoorrecht gericht is tegen de (motieven van de) beslissing tot vasthouding. Aangezien de Raad terzake geen rechtsmacht heeft, kan het middel op dit punt niet inhoudelijk worden onderzocht.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker betoogt in zijn tweede middel als volgt:

"Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Vooreerst verwijst verzoeker naar wat werd uiteengezet onder het eerste middel, met name dat hij geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid. Derhalve kan geen toepassing worden gemaakt van het geciteerde artikel 8, 2 van het EVRM.

Waar verweerder onterecht meent dat verzoeker wel degelijk een gevaar vormt voor de openbare veiligheid, quod certe non, merkt verzoeker op dat in casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM.

Het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven is een fundamenteel mensenrecht. Inmenging in dat recht is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging is vereist in het licht van een door het EVRM limitatief opgesomd belang. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op het gezins- en familieleven ex artikel 8 EVRM al dan niet

schenkt. De lidstaten dienen een belangenafweging ('fair balance'-toets) te doen. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en familieleven te hebben op het grondgebied van de staat. Deze belangenafweging kan leiden tot een positieve verplichting in hoofde van de Staat, zoals in casu.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

De in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen beslissing doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets niet en druisen in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Er werd geen degelijke belangenafweging uitgevoerd.

De verwerende partij brengt in hoofdzaak de belangen van de Belgische staat inzake de naleving van de migratiewetgeving in rekening bij de belangenafweging. De belangen van verzoeker werden volledig miskend, minstens werd daaraan niet het vereiste gewicht toegekend. De afweging van individuele belangen en de algemene belangen gebeurde volstrekt ontoereikend.

De ontoereikende belangenafweging draagt eveneens een schending van de motiveringsplicht in zich, zoals uitvoerig behandeld als eerste middel. Immers stelt uw Raad:

“in het kader van eventuele negatieve dan wel positieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM, [beschikt de gemachtigde] overeen beleidsmarge wanneer hij overgaat tot de vereiste belangenafweging tussen de voornoemde concurrerende belangen. Deze beleidsmarge van de gemachtigde in het kader van artikel 8 EVRM doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het administratief dossier. Gezien de beleidsmarge van de gemachtigde kan worden gesteld dat in deze ook een meer nauwgezette motiveringsplicht geldt. (RvV 13 januari 2016, nr. 159.789”

Dat de belangen van verzoeker volledig werden miskend, dat daaraan minstens niet het vereiste gewicht werd toegekend, blijkt uit het gegeven dat het in hoofde van verzoeker bestaande beschermenswaardige privé- en familieleven op het grondgebied op volstrekt ontoereikende wijze in overweging werd genomen.

In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk een beschermenswaardig privé- en familieleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. Alle actuele belangen van verzoeker bevinden zich in België. Het feit verzoeker meermaals werd veroordeeld, doet hieraan geen afbreuk.

Het privé- en gezinsleven van verzoeker, speelt zich sedert nagenoeg veertien jaren volledig af op het Belgische grondgebied. Zijn moeder, broers en zus, enige gezins- en familieleden waarmee verzoeker op het grondgebied heeft samengeleefd, zijn permanent gevestigd op het grondgebied. Een terugkeer naar Marokko zou ertoe leiden dat verzoeker wordt gescheiden van alle naasten waarmee hij gedurende zijn hele leven heeft samengewoond of -geleefd (artikel 8 EVRM). Dat er evident een band van bijzondere afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en zijn gezinsleden. Dat het derhalve onmenselijk zou zijn en een schending zou uitmaken van zijn verdragsrechtelijk beschermde rechten, mocht verzoeker dienen terug te keren naar Marokko.

Verzoeker komt uit een gezin van vier kinderen. De ouders van verzoeker zijn gescheiden, waarna zijn moeder naar België verhuisde en hij en zijn jongere broer volgden. Nadien kreeg verzoeker een halfbroertje en -zusje. Verzoeker heeft bijgevolg enkel familiaal-affectieve banden met zijn moeder, broers en zus. Hieruit kan een afhankelijkheidsrelatie worden afgeleid, zijnde een afhankelijkheidsrelatie die wijst op meer dan de gebruikelijke afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn gezinsleden.

Verzoeker is in België herenigd met zijn moeder, broers en zus bij wie hij tot zijn detentie inwoonde (stukken 3 en 4). Zij zijn de enige significante relaties die verzoeker heden heeft en ooit gehad heeft. De duur, aard en intentie (gelet op het samenwonen) van die relaties, wijzen op het bestaan van een overeenkomstig artikel 8 EVRM beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven.

Het beschermenswaardige karakter van de relatie tussen verzoeker en zijn moeder, broers en zus, blijkt uit het gegeven dat zij hem komen bezoeken tijdens zijn detentie (stuk 10). Dat deze bezoeken relatief

in aantal zijn beperkt is evident gevolg van de afstand Gent - Wortel en de moeilijke bereikbaarheid van de gevangenis te Wortel.

De minderjarige broer en zus van verzoeker, L. A. (...) en S. A. (...), geboren te Sint-Joost-ten-Node op (...) 2005, resp. (...) 2006, school lopen te Gent (stukken 11 en 12).

Mevrouw N. L. (...), moeder van verzoeker, werd in het verleden gediagnostiseerd met kanker. Haar baarmoeder diende te worden verwijderd. Zij kampt eveneens met schildklieraandoeningen. Zij is aangewezen op chronisch medicatiegebruik (stuk 13). Zij heeft bovendien te kampen heeft met een belangrijke psychische stress. De aanwezigheid van verzoeker in haar gezin haar veel zou helpen (stuk 32).

Gelet op deze bijzonder familiale situatie, kan niet worden geoordeeld dat de broers en zus van verzoeker, noch zijn moeder, hem zouden moeten vergezellen bij een terugkeer naar Marokko, zelfs niet tijdelijk. Het gegeven dat de moeder van verzoeker nog naar Marokko reist doet geen afbreuk aan het feit dat zij zich ginds niet met hem zou kunnen vervoegen: een reis en een vestiging, zelfs voor korte tijd, kunnen geenszins met elkaar worden vergeleken.

Gelet op de medische toestand van zijn moeder en de leeftijd van zijn broers en zus, is het voorts onredelijk van de gemachtigde te stellen dat zij verzoeker financieel zouden moeten steunen bij een terugkeer naar Marokko.

Verzoeker heeft een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven in België, minstens een beschermenswaardig privéleven waarin zijn familiale banden zijn inbegrepen.

Deze overwegingen maken dat de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien dat ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden zou moeten leven van de enige significante relaties die hij ooit heeft gehad. De handhaving zou aldus onevenredige schade toebrengen aan zijn privé-, familie- en gezinsleven ergo zijn door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten ernstig schaden.

In casu kan bijgevolg niet anders dan worden besloten dat de 'fair balance'-toets niet is gebeurd, minstens op geheel ontoereikende wijze. De beslissing geeft er geen blijk van voormelde overwegingen met betrekking tot het beschermenswaardig privé- en familieleven van verzoeker voldoende in haar besluitvorming te hebben opgenomen.

Dat verzoeker niet aangeeft kinderen of een partner te hebben in België, staat allerminst in de weg dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou worden geschonden door een gedwongen terugkeer. Immers waarborgt voormeld artikel van het EVRM niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven, maar ook dat op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, zoals werd toegelicht.

Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Op basis van de alhier aangehaalde redenen, dient vastgesteld dat de beslissing een inbreuk vormt op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gezien het privé- en familieleven van verzoeker niet, minstens onvoldoende, in rekening werd gebracht bij de beoordeling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 worden door verzoeker op afdoende wijze aannemelijk gemaakt.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

In casu beroept de verzoeker zich vooreerst op een gezins- en familieleven in België. De verzoeker verwijst hierbij naar zijn banden met zijn moeder, boer, halfbroer en halfzus. De verzoeker betwist in dit kader het motief dat er geen bijzondere band van afhankelijkheid tussen hem en zijn moeder, halfbroers en halfzus kan worden vastgesteld. Hij wijst op de omstandigheden van zijn komst naar België samen met zijn moeder en jongere broer, en op het gegeven dat hij voorafgaand aan zijn detentie steeds bij zijn moeder, broer, halfbroer en halfzus heeft ingewoond. De verzoeker geeft aan dat deze familieleden de enige significante relaties zijn die hij ooit heeft gehad en werpt op dat de duur, aard en intensiteit van die relaties wijzen op een beschermenswaardig gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het is echter niet betwist dat de verzoeker meerderjarig is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie ook EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97*), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien naast de afstammingsband een bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. De gemachtigde heeft met deze vaste rechtspraak (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59) rekening gehouden en benadrukt dat de verzoeker meerderjarig is en in staat wordt geacht om zichzelf te kunnen handhaven in zijn land van herkomst of elders. De gemachtigde heeft tevens geduid dat uit de gezamenlijke huisvesting met zijn moeder nog geen bijzondere band van afhankelijkheid kan worden afgeleid en dat uit het dossier ook geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken tussen hem en zijn broers en zus.

Door de affectieve banden met bepaalde naaste verwanten in België opnieuw te verduidelijken (onder meer door de bezoeken in de gevangenis) en door te wijzen op de scholing van zijn halfbroer en halfzus, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde verkeerdelijk besloot dat niet blijkt dat de verzoeker een bijzondere afhankelijkheidsband heeft opgebouwd met deze personen. Ook de blote bewering dat er evident een band van bijzondere afhankelijkheid bestaat tussen de verzoeker en zijn gezinsleden, kan niet anders doen besluiten.

Waar de verzoeker ingaat op de medische situatie van zijn moeder, merkt de Raad op dat ook met dit element rekening werd gehouden bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel. De gemachtigde motiveerde hieromtrent als volgt:

*"Uit de door u geschreven brief blijkt dat uw moeder geopereerd werd voor thyroïdectomie en voor borstkanker. Er werd een attest voorgelegd van de huisarts waarin deze verklaarde dat uw moeder lijdt aan een neksyndroom; de ziekte van Graves-Basedow, hyperthyreose, recidief november 2014 (11.12.2008 – 15.05.2015); hysterectomie (23.02.2012 – 24.02.2012); thyroïdectomie (13.05.2015 - *) en dat er een belangrijke psychische stress is die, door de medische toestand, verergerd is.*

Uw moeder is van mening dat uw aanwezigheid in haar gezin haar veel zou helpen. De huisarts kan zich hierbij aansluiten.

U legt geen bewijsstukken voor waaruit blijkt dat uw aanwezigheid in België vereist zou zijn om voor uw moeder te zorgen.

Uw moeder heeft nog kinderen die recht op verblijf in België hebben en er wordt niet aangetoond dat deze kinderen uw moeder niet zouden kunnen helpen. Aangezien u sinds 21.04.2015 in de gevangenis verblijft, kan u nu ook niet instaan voor hulp aan uw moeder. Bovendien kan, indien nodig, een beroep gedaan worden op diverse diensten die thuishulp of thuisverpleging aanbieden. U kan contact onderhouden met uw familie in België via de moderne communicatiemiddelen, eventueel kunnen uw

familieleden u bezoeken daar waar u zich vestigt, er wordt immers niet aangetoond dat zij niet (voor korte perioden) zou kunnen reizen."

De verzoeker, die de inhoud van deze motieven negeert, toont ter zake geen onzorgvuldige besluitvorming aan. In tegendeel, de verzoeker beperkt zich in wezen tot het weergeven van zijn loutere persoonlijke mening dat zijn bijzondere familiale situatie en de medische problematiek van zijn moeder niet zouden toelaten dat zijn familieleden hem - zelfs tijdelijk - zouden vergezellen naar Marokko. Deze bewering wordt overigens tegengesproken door het betoog in het eerste middel, waar de verzoeker aanvoert dat hij vanuit de gevangenis belde naar zijn moeder toen zij in Marokko verbleef. De verzoeker kan niet tegelijkertijd beweren dat zijn moeder omwille van de reeds langer bestaande medische problematiek niet in staat zou zijn om hem voor korte periodes te bezoeken in Marokko. De verzoeker toont bijgevolg geen kennelijk onredelijke besluitvorming aan.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden akte niet blijkt dat de gemachtigde ervan uit gaat dat verzoekers minderjarige halfzus en halfbroer hem financieel kunnen ondersteunen bij de herintegratie in Marokko. De gemachtigde heeft enkel, en dit ten overvloede en enkel voor zover het nodig zou zijn, in het algemeen geoordeeld dat de familieleden en vrienden in België de verzoeker desgevallend steun (bv. financiële steun) kunnen bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen. De verzoeker toont niet concreet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. Voor zover de verzoeker ingaat op de gezondheidstoestand van zijn moeder, maakt hij nog niet concreet aannemelijk dat zijn moeder geen enkele financiële draagkracht zou hebben. Hoger werd reeds aangegeven dat de verzoeker in het eerste middel betoogt dat zijn moeder nog naar Marokko reist. Dat de verzoeker ten gevolge de handhaving van de bestreden beslissing volledig zou worden gescheiden van zijn in België opgebouwde familiale en andere relaties, kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen.

De gemachtigde heeft voorts tevens opgemerkt dat de verzoeker reeds sedert 21 april 2015 in de gevangenis verblijft en hij gedurende de hele periode van detentie niet heeft kunnen instaan voor hulp aan zijn moeder en dat bovendien, indien nodig, een beroep kan worden gedaan op diverse diensten die thuishulp of thuisverpleging aanbieden. Ook dit wordt niet betwist door verzoeker.

Daarnaast heeft de gemachtigde aangegeven dat de terugkeer van de verzoeker niet impliceert dat hij zijn banden met zijn moeder, broers en zus niet verder kan onderhouden. In dit verband wordt gewezen op de mogelijkheid om gebruik te maken de moderne communicatiemiddelen en op het feit dat niet wordt aangetoond dat zijn verwanten hem niet in het buitenland kunnen bezoeken. De gemachtigde heeft tot slot, in verband met verzoekers familiale situatie en los van het al dan niet bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, op duidelijke wijze gemotiveerd en met uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 8, lid 2, van het EVRM gemotiveerd dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is ter bescherming van de openbare orde en dat verzoekers familiale belangen in ieder geval ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het staat niet ter discussie dat, overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven mogelijk is indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De verzoeker betwist niet dat *in casu* één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM bepaalde doelstellingen wordt nagestreefd en dat de inmenging ook bij wet is voorzien (artikel 7, eerste lid, 13°, van de Vreemdelingenwet). Een eenvoudige lezing van de bestreden akte laat ook toe vast te stellen dat verweerder een zeer doorgedreven belangenafweging heeft doorgevoerd en dat hij hierbij de persoonlijke situatie van de verzoeker in aanmerking heeft genomen.

De verzoeker lijkt echter, onder meer met een verwijzing naar criteria die worden aangewend door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, voor te houden dat er geen sprake is van een deugdelijke belangenafweging.

In zijn tweede middel betwist de verzoeker echter niet dat zijn gedrag een ernstige en actuele bedreiging vormt voor 's lands openbare orde. De Raad wijst erop dat de gemachtigde de aard en de ernst van de

door de verzoeker gepleegde feiten nauwgezet heeft onderzocht en is op basis van dit gedegen onderzoek tot het besluit gekomen dat de verzoeker door het herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden en voor andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

De verzoeker kan voorts niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde zijn privé- en familielevens niet of onvoldoende in rekening heeft genomen. De gemachtigde heeft wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat de verzoeker reeds sinds de leeftijd van twaalf jaar in België verblijft en hier contacten heeft opgebouwd. De gemachtigde heeft hierbij erkend dat de terugkeer naar Marokko voor de verzoeker aanpassingen zal vergen en dat ook de uitoefening van zijn familielevens alsdan moeilijker zal verlopen. De gemachtigde stelt echter vast dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn voor zijn familieleden om regelmatig contact te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en via korte bezoeken in het land van herkomst, alwaar zij legaal kunnen in- en uitreizen. De gemachtigde heeft voorts aanvaard dat de verzoeker bindingen heeft met België, doch hij licht toe dat de verzoeker, gelet op het feit dat hij een groot deel van zijn leven in Marokko verbleef, in redelijkheid kan worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De gemachtigde overweegt dat de verzoeker de taal spreekt die in dit land wordt gebruikt en dat hij ook vertrouwd is met het leven in Marokko. In zijn tweede middel brengt de verzoeker geen enkele concrete betwisting naar voor met betrekking tot het concrete oordeel dat kan worden aangenomen dat de verzoeker nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk kunnen bijstaan en helpen bij zijn re-integratie.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerders beoordeling van verzoekers privé- en familiale situatie kennelijk onredelijk is en dat de verzoeker – een jonge gezonde man –, die vertrouwd is met het leven in Marokko, die de taal die in dat land wordt gebruikt, machtig is en die in dat land ook nog personen kent, omwille van een gebrek aan banden niet zou kunnen terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde, na een concrete beoordeling van verzoekers privé- en familiale belangen die op zich nog geen onoverkomelijke hinderpalen vormen die aan een terugkeer naar Marokko in de weg zouden staan, heeft besloten dat verzoekers belangen ondergeschikt zijn aan het belang van de Belgische staat bij de vrijwaring van de openbare orde.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn belangen niet of onvoldoende in rekening werden genomen. In tegendeel, de verzoeker verwijt de gemachtigde dat zijn actuele belangen volledig werden miskend terwijl de verzoeker zelf in zijn tweede middel geheel abstractie maakt van de concrete motieven betreffende het belang van de Belgische staat om haar samenleving te beschermen tegen de ernstige en actuele bedreiging die van zijn gedragingen uitgaat.

Met zijn betoog toont de verzoeker dan ook niet aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel een onevenredige aantasting zou uitmaken van zijn recht op de bescherming van het privé, gezins- of familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet aangetoond.

Het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bovenstaande besprekingen blijkt reeds dat de gemachtigde bij het treffen van het thans bestreden bevel wel degelijk op afdoende wijze rekening heeft gehouden met verzoekers gezins- en familielevens in België. Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vloeit niet voort dat de gemachtigde tevens het privéleven in rekening zou moeten nemen. Niettemin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat ook het privéleven van de verzoeker concreet werd beoordeeld alvorens over te gaan tot de bestreden verwijderingsbeslissing.

De verzoeker dwaalt dan ook waar hij stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden omdat zijn privé- en familielevens niet of onvoldoende in rekening werd gebracht.

Wat de aangevoerde schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' betreft, merkt de Raad op dat er naar Belgisch recht geen dergelijk algemeen rechtsbeginsel gekend is. Bovendien blijkt uit de bovenstaande besprekingen dat de gemachtigde wel degelijk de door artikel 8 van het EVRM bedoelde belangafweging heeft doorgevoerd en dat verzoekers privé- en familiale belangen in de bestreden akte op concrete en uitvoerige gemotiveerde wijze werden afgewogen tegen het belang van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde. De verzoeker toont ter zake geen kennelijk onredelijke besluitvorming aan.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker licht dit middel als volgt toe:

"Gelet op de onder het eerste middel vermelde uiteenzetting, dat verzoeker slechts tijdens zijn kindertijd in Marokko heeft gewoond, ergo op een moment dat hij nog niet voor zichzelf diende in te staan, alsook dat verzoeker reeds voorafgaand aan zijn adolescentie in België woonachtig was; is verzoeker zich allerminst bekend met het leven in Marokko.

Dat verzoeker derhalve meent dat de bestreden beslissing een reële kans op schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt.

Verzoeker verblijft sedert 2006 onafgebroken op het Belgisch grondgebied. Hij woonde enkel in Marokko als jong kind. Hieruit volgt duidelijk dat verzoeker zich niet meer bekend is met (het leven in) Marokko. Het is volstrekt onredelijk te oordelen dat iemand die slechts als kind in een lang verbleef nog voldoende banden met een land zou hebben en nog voldoende vertrouwd zou zijn met het leven in dat land waardoor hij zich in de mogelijkheid zou verkeren zijn leven daar opnieuw vorm te geven.

Verzoeker zou geenszins in staat zijn zich te beredderen in Marokko, een land waarmee hij slechts een nationaliteitsband heeft; hij zou daar volkomen geïsoleerd komen te staan, naar alle waarschijnlijkheid geen inkomsten kunnen verwerven wegens de economische situatie in Marokko - nog daargelaten de te verwachten economische gevolgen van de coronacrisis, geen huisvesting kunnen bekomen, ...

Verzoeker zal derhalve worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar een land waarmee hij geen bindingen heeft en waarin hij zich niet zou kunnen beredderen. Een terugkeer zou een manifeste aanslag vormen op zijn persoonlijke integriteit.

Uit al het voorgaande mag blijken dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de motiveringsplicht heeft geschonden evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Voorts werden wetsbepalingen en verdragsrechtelijk beschermde rechten miskend.

Deze middelen zijn in de besproken mate ernstig en derhalve gegrond."

De verzoeker stelt dat een terugkeer naar Marokko een reële kans met zich meebrengt op een schending van artikel 3 van het EVRM, aangezien hij reeds sinds 2006 onafgebroken in België verblijft en hij geenszins in staat is om zich te beredderen in Marokko. De verzoeker geeft aan dat hij in Marokko volkomen geïsoleerd zou komen te staan en meent dat hij er naar alle waarschijnlijkheid geen inkomsten zal kunnen verwerven en geen huisvesting zal kunnen bekomen wegens "de economische situatie".

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoeker echter aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij ingevolge de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker zelf toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij een verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De verzoeker brengt echter geen enkele concrete argumentatie of begin van bewijs naar voor dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dient te vrezen voor folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen. De verzoeker blijft op dit punt volledig in gebreke en hij laat na om te verduidelijken welke slechte behandeling hij precies riskeert te ondergaan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Door enkel blote beweringen naar voor te brengen en geheel vaagweg te wijzen op de economische situatie in Marokko, toont de verzoeker - een gezonde jonge man van vijftientig jaar die de taal spreekt die in Marokko wordt gehanteerd en die reeds opleidingen als hulpkok en schilder heeft genoten - niet concreet aan dat de terugkeer hem zou blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Verzoekers vage argumentatie, dat hij geïsoleerd zal zijn in Marokko, kan niet dienstig worden aangevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM, maar zij slaat in wezen op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- en privéleven.

Onder punt 4.2. werd reeds besloten dat de verzoeker geen schending aannemelijk heeft gemaakt van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE